

מחשבין מעבודה לעבודה כדלמך כגון משחיטה לזריקה (כמו שיטי בעלים) אבל משחיטה לקבלה לארצה מפיגול יליקה וק"ל (דרכאשידיקהמטיטי בעלים*) לא היו אלא משחיטה לזריקה כמו שיטי בעלי

יכולה לפסולא מ"מ *ושחמ אותה לחטאת לשם אותה חטאת אל רב אישי

לרב אחא בריה דרבא יא] [בעיא דרבא] היכי מתניתו לה אמר ליה אנן בשינוי בעלים מתנינן לה י] [והכי מתנינן לה] אמר רבא חטאת חלב ששחמה על מי שמדוייב חטאת דם וחטאת עבודה כוכבים פסולה על מי שמדוייב חטאת נזיר וחטאת מצורע כשירה י] [ובעיינן לה הכי בעי רבא חטאת חלב ששחמה על מי שמדוייב חטאת דמומאת מקדש וקדשיו מהו מי אמרי' ברת כמותה או דילמא אין קבוע כמותה י] *רב אחא בריה דרבא מתנינן

לשמה רבי יוחנן אמר **פסולה** וריש לקיש אמר כשירה ר' יוחנן אמר פסולה מחשבין מעבודה לעבודה וילפינן ממחשבת פיגול ור"ל אמר כשירה אין מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן ממחשבת פיגול ואזדולטעמיייהו דאיתמר השוחט

לשם חטאת דם לשם חטאת עבודה כוכבים כשירה לשם חטאת נזיר לשם חטאת מצורע פסולה הני עולות נינהו בעי רבא חטאת חלב ששחמה לשם חטאת דמומאת מקדש וקדשיו מהו מי אמרינן ברת כמותה או דילמא אין קבוע כמותה י] *רב אחא בריה דרבא מתנינן

ואפילו חטאת חלב לשם חטאת דם כ"ס לשם חטאת דמומאת מקדש וקדשיו : מי אמרינן ברת כמותה והוה ליה מחוייב כפרה כמותו וקרינן ביה עליו ולא על חצירו וחצירו דומיא דידיה או דילמא (ס) כו' דאין קבוע כמותו שכל בעולה ויורד : ששחמה לשמה . שלא חישב על השחיטה אלא על הזריקה חישב בשעת שחיטה דהיינו מעבודה לעבודה : מחשבין מעבודה לעבודה . כלומר מחשבת מועלה מעבודה לעבודה במחשבת שלא לשמו : כע' דילפינן ממחשבת פיגול . דמהניא ביה *הכי דתקן בפרק שני (לקמן דף כו:) השוחט את הזבח על מנת לזרוק דמו למחר פיגול : אין מחשבין מעבודה לעבודה . בשלא לשמו דלא ילפינן לה מפיגול דהתם עיקר מחשבתו המביאה לידי פיגול זו היא ל] שיחשב בעבודה זו לעשות עבודה אחרת מן אחת העבודות להאכיל לאדם או למזבח חוץ לזמנו וזריקה אכילת מזבח היא והוא הדין לא] אם חישב על הקטרת החלב שאינה מן זב] עבודה הילכך לא דמיא לשלא לשמו :

שיטי בעלים : שחין כפרה נמסים . הילכך לא קרינא ביה במחוייב כפרה כמוהו : סא סי . אם שחטה בשינוי בעלים לשם אדם חי : דומיא דנחשון . שמחוייב חטאת שאינה על חטא הדומה לשעיר נחשון כגון חטאת נזיר ומזרע הבאות להכשיר פסולה : ופרקינן שני עולות ניסו . ואין כהן קיס לן לעיל (דף י.) חטאת ששחטה על מי שמחוייב עולה כשירה והכי בעולה דמו כו] : פשיטא ל"ג : עיקר חטאת נקט . שורש החטאת שהיא היחה חטאת יחיד ראשונה כו] : לשם חטאת עבודה כוכבים . רבותא נקט חט"ג דלא דמיא לשאר חטאות שהן בכבשה או שעירה והיא אינה כשירה בכבשה אלא בשעירה כהן : כפי' דרבא סידי מהניסו לפ . (ח) וכיון דלמחר דרבא ככולהו פסיל

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

השוחט את כההמסייל חולין (ג) לעבודה כוכבים אסורה בהגהה כדון זבחי מחיס וזבחי מחיס ילפינן (ט"ז דף כו:) סס סס מעגלה ערופה : לזרוק דמה לעבודה כוכבים * (ועבודה) השחיטה לא נעשית לשם עבודה כוכבים אלא בשעת שחיטה חישב י] לעבוד הזריקה לשם עבודה כוכבים ולא זרק : מחשבין מעבודה לעבודה . מחשבת היא לענין זבחי מחיס יא] ליאמר בהגהה דילפינן . עבודה כוכבים שהיא חוץ ממחשבת פיגול שהיא פנים : מותרת . לאכילה : אין מחשבין מעבודה לעבודה . ואינה אסורה אלא אם כן שחט לעבודה כוכבים שבשחיטה עבד עבודה כוכבים או זרק י] לעבודה כוכבים : פנים מפנים . מחשבת שלא לשמו מפיגול : הריני שוחט חוץ לזמנו . ולא

וחימה דלקמן (דף י.) דפרין וקבלה מי פסלה ט' ומשני כאן במחשבת שלא לשמן כאן במחשבת פיגול אמאי לא משני ארדי וארדי במחשבת שלא לשמן וקבלה יג] לא עשה בה מחשבת כמעשה כגון בשוחט על מנת לקבל שלא לשמן וזריקה כד] (לא) עשה בה מחשבת כמעשה וגררה לי דלקמן מיירי שחישב בעבודה עלמה אם קבל [לגמור הקבלה] שלא לשמן פסול ואם קבל [לגמור] חוץ לזמנו כשר ואם זרק לגמור הזריקה חוץ לזמנו פסול וכן מקטיר לגמור ההקטרה למחר דהוה פסול אי לאו דמעטיה קרא לקמן משום דאין מעכבת כפרה אבל ליכא לפרושי לקמן מחשבת פיגול דלא פסלה בקבלה כגון שוחט על מנת לקבל כה] דמן חוץ לזמנו דבשלא לשמן נמי לא פסלה דמעבודה לעבודה

*השוחט את הבהמה ע"מ לזרוק דמה לעבודה כוכבים ולהקטיר חלבה לעבודה כוכבים ר' יוחנן אמר *אסורה מחשבין מעבודה לעבודה יילפינן חוץ מפנים וריש לקיש אמר מותרת אין מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן חוץ מפנים ג] *ואי אישמעינן בהא בהא אמר ריש לקיש ג] אבל פנים מפנים אימא מודי ליה לרבי יוחנן ואי אישמעינן הא בהא קאמר רבי יוחנן אבל בההיא אימא מודי ליה לריש

קרו אורה מסכת זבחים דף ט עמוד ב וכ' התוס' ז"ל בפשיטות דדווקא ע"מ לזרוק שלא לשמו . אבל לקבל שלא לשמו כשר , דומיא דפיגול . וכה"ג פליגי בשוחט לזרוק לעבודת גלולים או להקטיר לעבודת גלולים . ויש לדקדק בזה , דע"כ לא דמיין אהדדי כל הני ג' פסול , דבפיגול שוחט להקטיר חלבה למחר ג"כ פסול . ואלו בשלא לשמו שוחט ע"מ להקטיר שלא לשמו כשר . והיינו משום דאפי' הקטיר שלא לשמו או לא הקטיר כלל כשר

וע"כ צ"ל דלא ילפינן מפיגול אלא במחשב בשעת שחיטה לעשות איזה עבודה באיסור , אף על גב דאם עושה עבודה זו עצמה באיסור לא מיפסיל . אבל בשלא לשמו ליכא איסורא כלל להקטיר שלא לשמו . ולהכי לא פסל אם חישב בשעת שחיטה . וא"כ היה נראה בשלא לשמו דבקבלה ג"כ איכא איסור לחשב שלא לשמו , וגם מיפסיל במחשבת עצמה אמאי לא יהיה נפסל גם אי חישב עלה בשעת שחיטה . דהא דבפיגול אינו נפסל על מנת לקבל חוץ לזמנו . משום דמחשבת חוץ לזמנו עצמה ליתיה בקבלה , דבעינן אכילת מזבח או אדם

תלמוד בבלי מסכת זבחים דף כח עמוד ב אלא אמר רבא : כולהו מקרא אריכא אתיין , דכתיב : האכל יאכל בשתי אכילות הכתוב מדבר , אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח ; מבשר זבח שלמיו - מה שלמים מפגליו ומתפגליו , אף כל מפגליו ומתפגליו ; שלישי - זה חוץ לזמנו ; לא ירצה - בהרצאת כשר כן הרצאת פסול , ומה הרצאת כשר עד שיקריבו כל מתיריו , אף הרצאת פסול עד שיקריבו כל מתיריו ; המקריב - בהקרבה הוא נפסל , ואינו נפסל בשליש

בשתי אכילות כו' - שמחשבת שתיהן פוסלת דהא לקמן במחשבה מוקי ליה תנא ולא באוכל ביום השלישי אחד אכילת אדם כו' - דלא שנא אישבו לאכול למחר ל"ש חישב להקטיר אימורין למחר פגול

3

אמר מר זוטרא: זריקה דשריא בשר באכילה מייאת לידי פיגול, זריקה דלא שריא בשר באכילה לא מייאת לידי פיגול. א"ל רב אשי למר זוטרא: מנא לך הא? דכתיב ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו פיגול יהיה, מי שפיגולו גרם לו, יצא זה שאין פיגולו גרם לו אלא איסור דבר אחר גרם לו

רש"י מסכת זבחים דף כז עמוד א

מי שפיגולו גרם - שלא יאכל הוא דקאי בעונה תשא יצא בשר שנזרק הדם שלא במקומו דאיסור זריקה שלא במקומו גרם לו שלא יאכל הלכך אין חייבין על פיגולו כרת ונפקא לן מהכא דאי חישב בזריקה שלא במקומו ע"מ לאכול או להקטיר למחר לא הויה מחשבת זריקה לענין פיגול ומינה כי חישב בשחיטה ע"מ לעשות זריקה זו חוץ לזמנו לא הויה מחשבת בזריקה המפגלת

חידושי הגר"ז מסכת זבחים דף יג עמוד ב

ונראה עפ"י"מ שאמר הגר"ח זצ"ל דהא דמפגל במחשבה ע"מ לזרוק חוץ לזמנו הוא לא מטעם אכילת מזבח אלא מטעם עבודה, דגוה"כ הוא דעבודה נמי מפגלת דהפיגול בזריקה הוא משום דעבודת הזריקה מפגלת א"כ צריך עבודה שלמה,

והביא ראייה ליסוד זה מהא דאמרינן לקמן דאם חשב על זריקה שלא במקומו דלא שריה בשר באכילה אינו מפגלת דבעינן שיחשוב על זריקה המתרת וכמו שאם חשב בשעת זריקה שלא במקומו דלא מיקרי מחשבת פיגול כן גם אם חשב בשעת שחיטה ע"מ לזרוק שלא במקומו לא מיקרי מחשבת פיגול ולא מהני, ואף דאם חשב ע"מ לשפוך שירים מפגל אף דשפיכת שירים אינו מתיר הבשר באכילה, אלא ודאי דמחשבת זריקה בעינן שיחשוב על עבודת הזריקה ולא מטעם אכילת מזבח, וכיון דבעינן עבודה ע"ז אמרינן דיש לה דינים, וכל שאינה עבודה כהלכתה המתרת את הבשר לא מצי מפגל, אבל אי נימא דהחיוב הוא משום אכילת מזבח למה לא מפגל בשחשב על מנת לזרוק שלא במקומו כיון דהי כאן אכילת מזבח, ומוכח מזה דבע"מ לזרוק הוא משום עבודת הזריקה, ומשו"ה אמרינן דכל שאינו עושה כהלכתה לא מצי לפגל

4

a

5

עבודה. הלכות פסולי המוקדשין פי"ד פט"ו כסף משנה קד 207

דבסמך א"ד שחיטה זריקה דמרייהו מתיירין און קבלה והולכה לא ואיכא דאמרי הנן דמירקאן וכ"ש הני דמיקרבין ופסק רבנו כלישנא דמחמיר ועוד דבהרא הוא יעוד דבגמ' משמע דלרבנן מנטרפות ארבע עבודות: חשב להקטיר כחצי זית וכו'. דרפ"ז דמנחות (דף י"ג.) מן דלמ"ק לבונה נמי מפגלת כמו המנחה עולה וכן מביאר דמנתיין דרפ"ק: אחד המחשב לזרוק דם הובח וכו'. משנה ב' על כפי דוחמים (דף כ"ו.). ומ"ש כיון שחשב לא תשז על כפי הויה מן הדם פסל. פשוט הוא שאם לא תשז על כפי הויה לא פסל:

פט"ו א כל הזבחים שנשחטו במחשבת

זבחים. ומ"ש ואחד המנחה שם הזבח בשעת שחיטה או בשעת קבלה או בשעת הולכה או בזריקה. גם זה משנה שם (דף י"ג.). ומ"ש בין בקרבנות יחיד בין בקרבנות הנזיר. מתבאר דרפ"ק דזבחים (דף ד') דשני קדש ישנו בלבוש כביחד אבל שניו צעלים לא שייך בלבוש שהרי הכל צעליו: כיצד לא עליו לשם הובח וכו'. וכן אם שחט עולות ראובן וכו'. שם בגמ' יליף מקדשו דבין שניו קדש בין שניו צעלים צעין כבוליה קרבנות לשמן לנזיר ובפסקא וסמלת לעכב. ומ"ש דר"א כשעקר שם הזבח בזון אבל אם טעה ודימה שזו העולה שלמים הוא וכו'. בפ' התכלת (דף מ"ט.) איפליגו אמוראי עקירה בטעות או הויה עקירה או לא ודבא דהוא בהרא אמר דעקירה בטעות לא הויה עקירה ואני נמי משמע דקטר כותיה ובפסקא פ' אליו דברים (דף ע"ג.) מנחה גמרא אמרני דהסם שמע מינה עקירה בטעות הויה עקירה משמע דס"ל דלא הויה עקירה. ומ"ש וכן הטעלת והפסקא שעשאן במחשבת שניו השם בטעות כשרים וכו'. הוא מה שכתבתי בסמך דליהא בפ' אליו דברים גבי הפסקא: וכן עולות העוף שבלקח וכו'. אר"ש פירקא קאי דקתני כל הזבחים שנשחטו במחשבת שניו השם כשרים חלה עליו לצעלים לשם קבוצה חוץ מן הטעלת והפסקא קאמר דהוא הדין לקרבן העוף דשניו השם פסול בחטאת וצטילה כשר חלה עליו עלה לצעלים לשם מוצה והוא מביאר במשנה פ' קדשי הקדשים (דף ט"ד.):

ומ"ש וכן אם חשב לאכול מפרים ושעירים הנשרפים וכו'. בפ"ג דזבחים (דף ל"ה.) מושב באכילה פרים ובשריפתן לא עשה ולא כלום. וזריך טעם למה השמיט מלכתוב דה"ה אם חשב לשרוף למחר שהם כשרים:

מחשבת שיאכלו הטמאים וכו'. בפ"ג דזבחים (דף ל"ו ע"ב) אמר רב הסדא אמר רבינא בר שילא חישב שיאכלוהו

טמאים למחר חייב (כרת) אמר רבא מדע דבשר לפני זריקה לא חזי וכו' מחשב ביה מופסיל ולא הוה חסם זריק ומיחוי הכא לא מיחוי כלל ומשמע לרבינו דהא דקאמר ולא הוה לא לדחוי דינא דרב הסדא אהמר חלה לדחוי סיימחא דלייתי רבא ואע"ג דסיימחא אדחיה דינא לא אדחיה מאלתר דרב הסדא ארבינא בר שילא ורבא ק"ל הכי וליכא מאן דפליג עליהו. ויש סעד לזה מדאמר ר' ינאי זבחים (דף ל"ה.) מושב שיאכלוהו כלבים למחר היו פגול דלמחר יאכלו הכלבים ומי עדיפי כלבים מטמאים. ומ"ש כמו שביארנו כלומר שזבח מתפגל במחשבת חוץ לזמנו:

י אין אכילה פחותה מכזית וכו' עד הובח בשר. משנה בפרק ג' דזבחים (דף כ"ט.). ומ"ש חשב לאכול כחצי זית וכו' ולהקטיר כחצי זית כחצי זית וכו' שאין אכילה והקטרה מנטרפין. שם. ומ"ש ואם הוציאו בלשון אכילה וכו' וכו'. (דף ל"ה.) חשב לאכול או להקטיר כחצי זית וכו'. מתבאר בפ"ג דזבחים (דף ל"ה.): חשב לאכול כחצי זית וכו' וכו' וכו'. חשב על בית שיאכלוהו שנים הרי אלו מצטרפין. שם ע"ב צ"ל דאבילות פרס הרי זה מצטרף. שם צ"ל דבא וכו' אנו למפסטה ממנתיין ודחי ליה. ומשמע לרבינו דדחיה צעלמא הוה דפסטה דמנתי כדאמר רבאי הוה והכי הלכתא. ואפשר שלא היה בגירסתו דחיה כלל: חשב בשעת זביחה לאכול כחצי זית וכו'. בריתא בפ"ג דמנחות (דף י"ד.). ומ"ש וכן אם חשב על כוית בשעת קבלה ועל כוית בשעת הולכה. נ"ל שטעות סופר יש כאן וזריך לנהיגה כחצי זית בשעת קבלה וכחצי זית בשעת הולכה והוא שם בגמרא אהאי בריתא

למנחה כאימורין לזבח. לפיכך אם רם הובח כלול בחוץ או למחר. או שחשב לזרוק מקצת דמו בחוץ או למחר. כיון שחשב על כפי הויה מן הדם פסל: מן הלבונה הרי אלו מצטרפין. שהלבונה עם הקומץ אחת. חשב להקטיר כחצי זית מן הקומץ וכחצי זית מן הלבונה הרי אלו מצטרפין. שהלבונה עם הקומץ

חשב להקטיר כוית מן הלבונה חוץ לזמנו הרי זה פגול כמו שנתבאר. אחד המחשב לזרוק רם הובח כלול בחוץ או למחר. או שחשב לזרוק מקצת דמו בחוץ או למחר. כיון שחשב על כפי הויה מן הדם פסל: מן הלבונה הרי אלו מצטרפין. שהלבונה עם הקומץ אחת. חשב להקטיר כחצי זית מן הקומץ וכחצי זית מן הלבונה הרי אלו מצטרפין. שהלבונה עם הקומץ

אחד המחשב לזרוק רם הובח כלול בחוץ או למחר. או שחשב לזרוק מקצת דמו בחוץ או למחר. כיון שחשב על כפי הויה מן הדם פסל: מן הלבונה הרי אלו מצטרפין. שהלבונה עם הקומץ אחת. חשב להקטיר כחצי זית מן הקומץ וכחצי זית מן הלבונה הרי אלו מצטרפין. שהלבונה עם הקומץ

דוע שיחס קמיצת המנחה לגבי המנחה כיחס שחיטת בעלי חיים לגבי הזבחים, ונתינת הקומץ בכלי כמו קבלת הדם, וההולכה כמו ההולכה, והקטרת קומץ ולבונה כמו זריקת הדם. והקומץ והלבונה עצמם כמו הדם והאמורים בזבח, והשירים מן המנחה כמו שאר בשר הזבח שהוא נאכל, ונמצא אמרד בזבחים שוחט ומקבל ומהלך וזורק כמו אמרד במנחות קומץ ונותן בכלי ומוליד ומקטיר, כל מעשה הדומה לו, ולפיכך הפסולים שאירעו בזבח במחשבה שתהיה בעת עשיית אחת מארבע עבודות אלו כפסולים שיאירעו במנחה במחשבה הדומה לאותה המחשבה

ל' ס"ג הל' ר"ג

(1) ודיאר התי"ן, דלפי"א שנתקאר דהמתקל אפי"ן חוץ למינו, דהוי פ"א, איז מצב אכילת מצבה לזריקה, רק מצב לקודם הזריקה, וכן. מילק ה"ל. דקאמ"ג א"כ היה הפ"א מצב אכילת מצבה, היה ס"ג קמ"ה להקומץ והלקונה כזריקה הם, דלזילתפו חז"י נ"ר מן הקומץ וחז"י נ"ר מן הלקונה לפ"א, להרי"ש ט"ן מתקנה על אכילת מצבה. אמ"נ, ט"ן לאינו מצב אכילת מצבה, אלא מצב לקודם הזריקה ופ"א, הרי א"א אכילת חז"י נ"ר מן הקומץ וחז"י נ"ר מן הלקונה, להרי"ש לקודם דפ"א הם, וא"א לזריקה זה על זה. וכן הוסיף הרי"א אמ"ר להקומץ והלקונה הם גם כיומיו"ן אכילת. והינו דמאד"ה מה להם ט"ג הזריקה. הרי הם גם פיקודה קדיון, והינו פ"א מצבה. וט"ן לט"ן לפ"ר

(2) היתה מועלת המתקנה על כוונת מן הלקונה, או כוונת מן הקומץ, דכיון שמצב הלקונה הוא, הוה דיוקן שיתקל על כוונת הלקונה, היינו על כוונת הלקונה, ולא הוה ס"ג דמתקל על כוונת ממונה. וזהו ש"פ הרי"א לפיכך וכו' היינו דכיון דהקומץ והלקונה הוו ל"כ ט"ג הקונה שדקדקו. והינו אכילת מצבה. וט"ן לט"ן לפ"ר

(3) וכן א"כ גם מל"פ הרי"א דס"ג "אחד המתקל וכו' כיון שיתקל על כוונת ה"ה"ה מן הדם פ"א", כוונתו, דאם היינו דיוקן על הזריקה מצב אכילת מצבה לה, הרי היה הדין דכל הקדמונות דאם חישל על זריקה אחת מהם פ"א, והשנינו המתקל, דכיון שאינו דיוקן מצב לקודם הזריקה וכו', הרי החטאות הפנימיות, לא ס"ג שיתקל על מתנה אחת מן המתנות, דא"כ יש ט"ן אכילת מצבה, מ"ה לקודם הזריקה דחטאות הפנימיות, היא מתן שק"ז. וכיון שאינו דיוקן מצב לקודם הזריקה הרי זכיון לחשק על כוונת הלקונה ולזיוק לחשק על כוונת הזבוא, וזהו ש"פ הרי"א דאם חישל על כוונת ה"ה"ה פ"א, ה"ה דכיון דמאן לקודם הוא, ק"ה שיתקל על כוונת ה"ה"ה, והחטאות הפנימיות, "כ"י ה"ה"ה" הוא מתן שק"ז. ולא בא הרי"א לחק' דכפ"י ה"ה"ה ס"ג אלא להחמיר, דק"ה כ"י ה"ה"ה

תלמוד בבלי מסכת זבחים דף יג עמוד א

אמר רבי טרפון: אקפח את בניי, אם לא שמעתי להבחין הפרש בין קבלה לזריקה, ואין לי לפרש. אמר רבי עקיבא, אני אפרש: קבלה לא עשה בה מחשבה כמעשה, זריקה עשה בה מחשבה כמעשה

חידושי הגר"ח מסכת זבחים דף יג עמוד ב

אלא ל"ק הא דאמר הרי"ג [שוחט] ע"מ לקבל דמה למחר הא דאמר הרי"ג מקבל דמה ע"מ לשפוך שירים למחר. וצריך להבין הלשון קבלה לא עשה בה מחשבה כמעשה וזריקה עשה בה מחשבה כמעשה, איזה עדיפות יש כאן בעבודת הזריקה יותר מעבודת הקבלה, הלא הא דשוחט ע"מ לקבל אין בה פיגול משום דאין זה אכילת מזבח וזריקה הוי אכילת מזבח, ואפילו שפיכת שירים אף דלא הוי עבודה ג"כ מפגלת,

ונראה עפ"י"מ שאמר הגר"ח זצ"ל דהא דמפגל במחשבה ע"מ לזרוק חוץ לזמנו הוא לא מטעם אכילת מזבח אלא מטעם עבודה, דגז"ה"כ הוא דעבודה נמי מפגלת וכמו דמחשבתין מעבודה לעבודה, ונפ"מ דבעינן כל העבודה המעכבת את הכפרה, נמצא לפי"ז מובן החילוק בין קבלה לזריקה כיון דהא דמפגל בזריקה הוא מטעם עבודה, ושפיר עדיף עבודת הזריקה מעבודת הקבלה, ולפי"ז אם יחשב על הזאה אחת היכא דבעינן ז' הזאות המעכבות לא יפגל, נמצא דחלוקה עבודת זריקה מעבודת קבלה

אין בן סוֹסֵר כְּמוֹ מַחֲלָה בְּקִלְבּוֹ, וְהֵינּוּ זֶה אֵלֶּה הַמַּחֲלָה כְּמַעֲלָה, מֵאִתּוֹ בְּצִיּוּרָה.
 בְּהַמַּחֲלָה אֵל הַצִּיּוּרָה כְּמַעֲלָה כְּמַעֲלָה כְּמַעֲלָה, וְהֵינּוּ בְּעֵלֶּה הַמַּחֲלָה כְּמַעֲלָה.
 וְהֵן הַלְיָוִט, דְּבִיא הַמַּחֲלָה אֵל הַצִּיּוּרָה הַיְהוּי מֵאִתּוֹ אִכְלָה מֵצֵדָה לְפָנָיו. אִם כֵּן
 מֵה דָּתֵן זֶה אֶתְחַלְּקָה כְּמַעֲלָה, וְזֶה אֵין הַחִיּוֹק בֵּין צִיּוּרָה אִכְלָה לְשֵׁן אִכְלָה מֵצֵדָה,
 וְזֶה אֵין אִכְלָה מֵצֵדָה. וְהֵינּוּ בְּקִלְבּוֹ לְפָנָיו הַמַּחֲלָה כְּמַעֲלָה וְדִקְדָּלָה לָא. אִכְלָה
 אֶתְחַלְּקָה (יֵיטָא, בְּמֵה בְּמֵהי מַחֲלָה אֵל צִיּוּרָה הוּא מֵצֵדָה הַקְּבוּרָה שֶׁבְּצִיּוּרָה, וְזֶהוּ בְּקִלְבּוֹ
 בְּצִיּוּרָה הַמַּחֲלָה כְּמַעֲלָה, בְּהַמַּחֲלָה אֵל הַקְּבוּרָה הֵינּוּ הַמַּחֲלָה דְּקְבוּרָה מֵאִתּוֹ
 קִלְבּוֹ, דְּבִיא הַמַּחֲלָה כְּמַעֲלָה, וְזֶה בְּמֵהי מַחֲלָה בְּקִלְבּוֹ, מֵה לֹא מַחֲלָה אֵל הַקְּבוּרָה.

רש"י מסכת מנחות דף יד עמוד א
 פיגל בדבר הנעשה בחוץ כו' - גבי פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים כתיבי בתורת כהנים בפרשת פיגול בצו את אהרן להזות מדמו על הפרוכת הקטרת אימורין על מזבח החיצון

222 בבבא משנה קדושה. הלכות שחיטה פ"ב מניד משנה (מכ"ה)

דמשמע דאפי' בהנאה מיתקרא מיתקרא נדאמר לגדא להר כלומר לשרו של הר שאפילו כשחט לשמי לשם רפואה כיון שדרך הגויים לעבוד עשאוהו מדבריהם כחוקיהם ע"ו ממש. וזהו שירוש רבינו בשמועה זו והם הם דבריו שכתב כאן. נחלא שפירוש דבריו כלן שאפי' לשם המול אם שחטו לרפואה או לכספים הוא אסור בהנאה כחוקיהם ע"ו מדבריהם ולשם המול עלמנו הוא אסור מדאורייתא:
 מן השוחט את הבתמה לזרוק דמה לעכו"ם או לתקטיר חלבה לעכו"ם הרי זו אסורה. שלמדין מחשבה בחוץ בחולין ממחשבת הקדשים בפנים. שמחשבה בזה פוסלת בהו כמו שיתבאר בהלכות פסולי המוקדשין: מזו שחטה

מזו השוחט את הבתמה לזרוק דמה לעכו"ם וכו'. פי' השוחט (דף ל"ט.) גמרא השוחט לנכרי שחטתו כשרה. אחרת השוחט את הבתמה לזרוק דמה לעכו"ם ולהקטיר חלבה לעכו"ם ר' יוחנן אמר פסולה ור"ל אמר מותרת. ר"י אמר פסולה מחשבת מעבודה לעבודה וילפין חוץ מפנים. ופירש"י מחשבת מעבודה לעבודה כשחשב בשעת עבודה זו על עבודה אחרת כיון שחשב בשחיטה על הוריקה היא ממחשבה לגבי עכו"ם דגמריין חוץ אסור עכו"ם מפניש ממחשבת פגול של פנים שהשוחט על מנת לזרוק דם למחר או להקטיר אימורין למחר זהו עיקר פגול ע"כ. ור"ל אמר מותרת חוץ מחשבת מעבודה לעבודה ולא גמריין

חידושי הגר"ז מסכת זבחים דף י עמוד א
 בענין מחשבת מעבודה לעבודה, דר"י סובר דמחשבת מעבודה לעבודה, בקדשים ובשוחט לעכו"ם דילפינן חוץ מפנים, ויש להסתפק דהנה בשחיטת בהמה לעכו"ם אמרינן (ב"ק ע"ב) כיון דשחט בה פורתא אסרה, ואין צריך לזה מעשה שחיטה רק מעשה כל שהוא אסור, ועיין בחידושי רעק"א ב"ר"ד (סימן ד') אם במחשבת מעבודה לעבודה, כגון בשוחט ע"מ לזרוק דמה או להקטיר חלבה לעכו"ם, אם צריך כאן מעשה שחיטה, או דגם הכא נאסרת במעשה כל שהוא

ונראה לומר דבזה צריך מעשה שחיטה שהיא נקראת עבודה, אבל במעשה כל שהוא לא יאסר, כיון דילפינן מפיגול דמחשבת מעבודה לעבודה, והוא לימוד גמור, וכיון שכן צריך לזה עבודה גמורה כמו בפיגול, ומדוקדק בזה לשון הרמב"ם בהלכות שחיטה (פ"ב הט"ו) שכתב שם דמחשבת מעבודה לעבודה, דילפינן חוץ מפנים שמחשבה כזו פוסלת בהן כמו שיתבאר בהלכות פסוהמ"ק, ואין דרכו של הרמב"ם לכתוב מוצא כל דין, אלא דבא לרמז לן דכיון דילפינן מפיגול בעינן גם הכא שם עבודה, ורק ע"י שחיטה וזריקה דשם עבודה עליהם, הוא דיאסרו ולא על ידי מעשה כל דהו, ולכן כתב דין זה בהלכות שחיטה, דלכאורה היה צריך לכותבו בהלכות תקרובת עכו"ם, אלא כיון דצריך לזה מעשה שחיטה שתהא נקראת עבודה, וכל שאין שם שחיטה עליה לא תהא נאסרת

אבל קשה מב"ק (דף ע"א ע"ב) דפריך בגמ' כיון דשחט בה פורתא אסרה, והא למש"כ ה"ל לאוקמי במחשב מעבודה לעבודה ששם לא מועיל לאוסרה בשחיט בה פורתא כמו שכתבנו, אלא צ"ל דהכא קאי למ"ד ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף [ועיי"ש ברש"י ותוספות], וכל המעשה מתחילה ועד סוף נקראת שחיטה, ואפילו במחשב מעבודה לעבודה גם כן נאסר בכל דהו כיון דשם שחיטה על המעשה, ואעפ"י דבפיגול לא נאסר במחשב בתחילת שחיטה משום דהתם אמרינן אין מפגלין בחצי מתיר, אבל לגבי שחיטת עכו"ם דליכא להאי דינא דאין מפגלים בחצי מתיר, רק דבעינן שם שחיטה כדי שתהא נקראת עבודה, א"כ יאסר במחשב גם בתחילת שחיטה למ"ד ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף

מרובה פרק שביעי בבבא קמא

לכפי פטרי רבנן. דשחיטה שאינה ראויה היא וכדברי ר' שמעון : כיון דשחיט כס פורתא איסורא. משום זבחי מהיס דקא בלקא דעתך ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף ומתחילתה נאסרה משום זבחי מהיס ולענין תשלומין ד' וה' וזבחו כולו בעינן כדאמרינן תורה אור לקמן כי גמר לה לאו דמריה קטבת שכבר איבדה ממנו קודם שחיטה ונאסרה עליו והוא ליה כמו שהשליכה לאור קודם שחיטה דמשלם קרן וכפל והו לא : כגמר זביחה הוא מובדס. לע"ז הוא עובד כגמר זביחה ולא בתחילה : שפירו בטלוי

כיון שחט בה פורתא אסרה - ואפילו למ"ד אין לשחיטה אלא בסוף נאסרת בצורתא קמא שהאיכור תלוי במעשה ולא בשחיטה כדקאמרינן בהשוחט (תולין דף מ"י) אע"פ שאמר המשחוח לזבחה חבירו לא אסרה עשה בה מעשה אסרה ואהיה פורתא לא מחייב בתשלומי ד' וה' ואפילו למ"ד ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כדאמרינן לקמן דבעינן וזבחו כוליה באיסורא : איסורי הגאה ולא דמריה קשמיט. וה"ה ולמה לי טעמא דלא דמריה קשמיט תופוק ליה דאין זה טעמה דמחמד כגמר בתלמא הוא

להכי פטרי רבנן אלא למ"ד הרבנן אמאי פטרי רבנן אשאר אע"ז ושור הנסקל ורבי מאיר אמאי מחייב שוחט לע"ז כיון דשחט בה פורתא אסרה אידך איסורי הנאה הוא ולא דמריה קא טבת (ולא ידידיה